

Свештеник Жељко Латиновић

Pomaže Bog svima!

Časni oci, draga braćo i sestre, poštovani prijatelji, obradovao sam se što ste me pozvali da se danas družimo zajedno i da porazgovaramo malo na temu Uzajamna ljubav u školi Svete Trojice.

Hvala milostivom Gospodu, Hvala ljubavi njegovoj, hvala Vama, dragi prijatelji, što ste u ovolikom broju došli ovde.

Neki ljudi koji nisu verujući kažu kako to Bog pa još Sveta Trojica, gde to može da se nazre, da se vidi, da se dokaže?

Baš škola Svete Trojice, ljubavi Božje nam svedoči to u svakom momentu, na svakom mestu.

Svuda se ogleda, svuda se vidi pečat Svete Trojice.

Sve blješti od nezalazne ljubavi Božje. Svaki susret čoveka sa drugom čovekom jeste samo pokušaj i senka svedočenja onoga što izvire iz te večne škole ljubavi Božje.

Bog - Sveta Trojica: Otac Sin i Sveti Duh.

Na svakom koraku vidi se odbljesak te Zajednice u zajednici roda ljudskog. Ne postoji u mnoštvu jezika ljudskih neki jezik da nema tog odnosa: ja, ti, on. Ne postoje jezik a da ne sadrži tri lica kojima se ophodimo jedni prema drugima, tri lica jednine u osnovnom obliku i izvedena tri lica množine koja i dalje oslikavaju tu ljubav i taj večni odnos Svete Trojice. Nema čoveka koji bi mogao reći da je na bilo koji način odvojen od drugih ljudi. Taman to i hteo. Jer dok kaže **ja** on svedoči već postojanje i onog drugog. Kao što Otac nebeski koji sobom svedoči postojanje Sina. Dok kažemo Otac već svedočimo da On večno ima svog jednorodnog Sina, kojeg večno rađa i neizmerno voli i sve mu daje, Sebe mu daje.

Otac večno proishodi i ima svog Duga Istine - Utešitelja, koji sve dobijaju od Oca i Njemu teži.

I mi smo, svaki čovek i celokupni rod ljudski - sve dobili od Boga. On nas je pokrenuo ka večnosti i On isti nas čeka tamo u večnosti.

Taj pokret ljubavi koji nam je Bogom darovan, i koji se takođe nazire u celokupnoj tvorevini, jeste jedno od svedočanstava koji smo naučili, koji nam je dato u toj školi ljubavi Božje, ljubavi Svete Trojice.

Nema čoveka koji može biti srećan sam za sebe. Čovek biva srećan tek u susretu sa drugim čovekom. Zato u slovenskim jezicima imamo taj izraz, taj pojam, sreća - da je neko sretan, srećan, tek kad se sretne, susretne sa drugim, bez tog susreta nema istinske ljubavi, nema sreće, nema spasenja. Tek kad se nagnemo ka drugom, kad mu se pokušamo približiti onda otkrijemo i istinskog sebe.

Ovde, na ovoj predivnoj ikoni Svete Trojice koja vekovima već svedoči ono što je nesaznajno umu ljudskom: Bog je Sveta Trojica.

Zapisuje sveti apostol evanđelist Jovan: Boga niko nikad nije video, jer je On po prirodi svojoj tako dalek i drugačiji, On postoji na drugačiji način, ali Sin

njegov jedinorodni, koji sedi u naručju Oca On nam ga pokaza. Kroz Sina ljubavlju svojom otkrivamo Oca u Duhu Svetom.

Ikonom Svete Trojice, koju je slikao sveti Andrej Rubljev otkriva nam se i približava ono što je nedokučivo, neiskazano, neopisivo a ljubavlju Božjom postaje nam tako blisko. Otac, koji je izvor bića Božjeg, ova ličnost koja je nama ovamo najbliža, vidimo kako mirno i večno sedi na prestolju slave, predstavljen je prozirnim bojama koje svedoča nesaznajnost prirode Božanske. Prema Ocu nagnuti i prema Njemu pokrenuti, a večno od Njega pokrenuti predstavljeni su Sin i Duh. Duh koji po pravoslavnoj tradiciji biva predstavljen u bojama iz kojih izvire jedno zelenilo i preliva se u svetlosti. Zelenilo koje svedoči život je je On Duh životvorni. On koji je ogrnut plaštom u različitim nijansama zelene boje, zajedno sa Ocem čini kao jednu čašu, jedan potir, u kome vidimo da se nalazi treća ličnost Svete Trojice – Sin, koji je zbog ljubavi prema nama ušao u putir, ušao u čašu spasenja i koja nam se, na svakoj svetoj Liturgiji nudi kao Hleb nadsušinski, kao hrana besmrtnosti.

I On svojim bojama isto tako svedoči i večnost prirode božanske jer boja purpurna-crvena simbolična je boja božanska, boja blagodati Božje. On koji je večni Bog ogrnuo se u prirodu ljudsku, da bi On koji je večni Bog omogućio čoveku da postane večno biće, da postane bog po blagodati. On se obukao se u telo ljudsko. To je najveći pokazatelj ljubavi - izići iz sebe samog da bi se približio drugom, nema veće ljubavi od te koju je pokazao Hristos. Pokazao je tu ljubav izlaskom iz svoje prirode, ličnošću svojom, došavši u istoriji, uzevši prirodu ljudsku. Sve to se dešava u Svetoj Trojici voljom Oca u Duha Svetom Sin dela a sve to je delo Svete Trojice. Bog to čini da bi našu prirodu ljudsku vazneo u Carstvo nebesko, da bi ona bila obožena.

Svaka ličnost, svako od nas ima mogućnost oboženja, mogućnost da ljubavlju Božjom postanemo bogovi po blagodati. To je veliki priziv, najveći dar. To je ono što svakog dana treba da učimo u toj školi Presvete Trojice da potvrđujemo taj zadatak ili da, nedaj Bože, padamo na tom zadatku.

To je u stvari jedini zadatak koji je čoveku bitan. Jer Gospod kaže: Po tome će vas poznati da ste moji učenici, ako imate ljubavi jedni prema drugima. Ne po tome da li smo učeni ili nismo, da li smo bogati ili nismo, da smo lepi ili nismo, da li smo mladi ili stari, sve je to prolazno i promenljivo, ljubav je večna. Ljubav je večna jer je Bog Ljubav. Bog je Ljubav zato što je zajednica.

Zajednica je sinonim za ljubav, ne može da postoji zajednica bez ljubavi niti ljubav bez zajednice.

A večna zajednica Otac, Sin i Sveti Duh zaista je istinski pravi Učitelj ljubavi. Mi smo prizvani da sledujemo tome, da to svedočimo, podražavajući svagda u svom životu, svakim svojim pokretom da to pokušavamo. Koliko uspevamo zavisi od nas.

Kažem NAS jer smo nerazdvojno povezani, ne od jednog, ne od svakog posebno izdvojenog i izolovanog nego od NAS ZAJEDNO. Samo u zajednici svedošimo ljubav Božju. Neka bi Bog dao da poučeni tom ljubavlju živimo njome, i da se

sastajemo u još većem broju, ovde u Novom Sadu i na drugim mestima, i da svedočanstvima svetih ljudi, svedoka istine, ljubavi Božje i svedočanstvima Kjare Lubik koje se sećamo ovom prilikom i svih onih koji su zajedno s njom svedočili tu ljubav, u raznim vremenima, na raznim mestima, poreklom iz različitih naroda, da njima sledujemo, jer ta različitost a opet zajednica jeste to što nam Bog pokazuje - On jedan Bog a Tri Ličnosti.

Osobine različite ima Otac, osobine različite ima Sin, osobine različite ima Duh. Sin se ovaplotio, nije to učinio ni Duh ni Otac, Sin je postao čovek. Duh Sveti je sišao u vidu svetlosnog goluba, nije to učinio ni Otac ni Sin, Duh Sveti je u vidu plamenih jezika sišao na apostole i krstio ih na Petdeseticu, nije to učinio ni Sin ni Otac, ali kroz Duha jeste, jer ono što čini Duh to je volja Oca u Sinu i kroz Sina, ono što čini Sin, čini voljom Oca, ljubavlju Njegovom u Duhu Svetom.

Tako da čini Jedan – čini Trojica, nerazdvojno jedno od drugog, to je ta ljubav koja spaja.

Gospod se u svojoj molitvi u Getsemanskom vrtu obraćao Ocu: Da svi jedno budu kao što smo jedno Ti Oče i ja. To je molitva Gospodnja, ali to je i Njegova zapovest svima nama.

Često previđamo tu zapovest.

Neka bi Bog dao da sledejući toj zapovesti živimo njome i radujemo se onom što već znamo i što nam je obećano da će Gospod učiniti da na kraju sve bude jedno. On koji je ruke svoje raširio na Krstu, zato jeste Krst pokazatelj ljubavi, raširio je ruke da bi obgrlio ceo rod ljudski i celu tvorevinu, On koji nam je darovao spasenje, na kraju nam je darovao i tu nezalaznu, neprolaznu radost vaskrsenja, koja nam svedoči da su zaista istinite te reči, da ćemo na kraju svi biti zajedno, da ćemo na kraju svi biti jedno. Zato možemo i u ovom momentu i u svakom momentu reći: Radujmo se!

Radujmo se tome, iako postoje mnoge nedaće, mnoge nesuglasice, mnoge razlike, mnogi nesporazumi, ali ta radost je veća i jača od svega. Hvala vam na ljubavi..